

όγιης σωματικῶς καὶ πνευματικῶς, κοινωνικῶς, σύμφωνα μὲ τὴν ἐποχὴν, νὰ συναισθάνεται βαθέως καὶ νὰ ἐκπληρῆ πλήρως τὰς ὀικονομικὰς ὑποχρεώσεις του. Γιὰ τὸ σωματικὸν κάλλος ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει. Μ' ἐνδιαφέρει ὅμως τὸ ψυχικὸν κάλλος, τὸ ὅποιον μόνον ἐγγυᾶται τὴν τελείαν ἁρμονίαν τῆς ὀικονομικῆς ζωῆς. Ὡς πρὸς τὴν ὀικονομικὴν κατάστασιν, δὲν ἀπατῶ καὶ πολλά. Ἰσα-ἴσα μὲ μένα, χωρὶς ὀικονομικὰς πιέσεις, ἀλληλομυραζόμενοι τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ, ὅπου τυχόν θὰ ἀπαντήσωμεν, νὰ ζῶμεν μεριμνώντας διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν παιδιῶν μας. Αὐτὰ τὰ προσόντα θὰ κυττάω νὰ ἔχῃ ὁ ἄνδρας, μὲ τὸν ὅποιον θὰ πλέξω τὸ ἐγκώμιον τῆς ζωῆς. Ὡς ἰδεώδη γάμον δὲ θεωρῶ τὸν γάμον τὸν προερχόμενον ἐκ τῆς ἀλληλοεκτιμήσεως. Μοῦ ἀρέσει ὁ ἐξ ἔρωτος γάμος, γιατί ἔτσι μόνον μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ζήσουμε ζῶν ἁρμονικῆν, κανονίζοντάς τιν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μόνου μας.

Μὲ πλήρη ἐκτίμησιν
Πικραμένη Καρδιά

'Η δὲς Ζ. Σ. Μ. (Ἀθῆναι), μᾶς ἀπαντᾷ...ἐρωτοῦμαι ἐπὶ τοῦ Πηγᾶσου:
'Ἐνα ὄπαρχει μουσικό
γιά σύζυγῳ ἰδανικό
'Ἀγάπη δίχως παραμυθία,
ἀλλά παντοτεινὴ σ' ἀλήθεια.
Ζ. Σ. Μ.

'Η δὲς ΜΥΡΙΑΔ Μ. Χ. (Κορίθη),
μᾶς γράφει, μὲ ἄκρην λακωνικότητα:
'Ποῖος εἶνε ὁ ἰδανικός σύζυγος;
'Ἐκεῖνος ποῦ ἀγαποῦμε.
Μυρίαδ Μ. Χ.

'Η δὲς ΑΓΝΗ ΚΑΡΑΙΑ (Πειραιεύς), μᾶς ἀπαντᾷ:

'Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Σήμερα θὰ σ' ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, γιὰ νὰ σοῦ πῶ πὼς μ' ἀρέσει ὁ ἰδανικός σύζυγος. Σκέφτηκα, ἐνοεῖται, πολὺ, γιὰ ν' ἀπαντήσω εὐλικρινᾶ. Πρῶτα γιὰ τὸ χρώμα τῆς ἐπιδερμίδος του: Δὲν τὸν θέλω μελαχρῶν, μὰ ὅστε καὶ ξανθὸ. Ἡ πολλὴ ζέση τοῦ μελαχρῶνου φθοδαμὰ μὴ μὲ λυθῶσιν. Τὴν κρούδα τοῦ ξανθοῦ τὴν ἀπεχθάνομαι. Τὸ σκοτάδι τοῦ σκούρου χρώματος κρύθει κάτι τὸ ἀνεξήγητο. Τοῦ ξανθοῦ ἡ λάμψις μὲ φοβίζει. Γι' αὐτό, καθὼς θὰ καταλάθετε, προτιμῶ τὸν... καστανό. Τὸ ἴδιο καὶ στὰ μαλλιά, καὶ πρὸ πάντων στὰ μάτια. Τὰ μαῦρα μάτια σοῦ κρύβουσι τὸ κάθι τι καὶ στὰ γαλιάνα φοβάσαι μὴν ἀντίκρυσθαι τὸ καθρέφτισμα κάποιας ἄλλης. Τὰ καστανὰ θὰ σοῦ μιλῶσιν καθαρά. Ἀκόμα θέλω νάχομεν σχεδὸν τὴν ἴδια ἡλικία, νὰ εἶνε λίγο ψηλότερος ἀπὸ μένα καὶ πρὸ πάντων...πιστός.

Ἀγνή Καρδιά

'Η δὲς ΡΟΥΑΑ ΝΙΩΤΟΥ (Θεσσαλονίκη), μᾶς γράφει:
'Ἀγαπημένε μου «Μπουκέτο». Εἶμαι τακτικῶς σου ἀναγνώστρια καὶ μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι διαβάω τὴν ἐκλεκτὴ σου ὄλη. Θὰ ἤθελα ν' ἀπαντήσω πὺ νωρίς στήν κοινωνικὴ σου ἔρευνα ἐπὶ τοῦ ἰδανικός σύζυγος, ἀλλὰ λόγοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελησεῶς μου δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεψαν. Σήμερα, μὰ μπορῶ, σπεῦδω νὰ ἐκφράσω καὶ ἐγὼ τὴ γνώμη μου: Κατ' ἐμὲ, ὁ πῶς ἰδανικός σύζυγος εἶνε ἐκεῖνος ποῦ νοιώθει τὴ γυναῖκα του, μὰ ποῦ καὶ αὐτὴ τὴ νοιώθει αὐτόν. Ἐνας τέτοιος γάμος προέρχεται μόνον ἀπὸ εὐλικρινῆ καὶ ἰδανικὸν ἔρωτα. Τώρα, τὸ πὼς τὸν θέλω τὸν σύζυγόν μου ἐγὼ; Τὸν θέλω νὰ εἶνε ἐργατικός, ἐγενής, καὶ ἐν γένει νὰ εἶνε καλὸς ἄνθρωπος καὶ προπαντὸς τίμιος. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου, ἀγαπημένε μου «Μπουκέτο».

Μὲ ἐκτίμησιν
Ρουάα Νιώτου

'Η δὲς ΕΥΓ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ (Ἀθῆναι), μᾶς γράφει:
'Δὲν ὑπάρχουν ἰδανικοί σύζυγοι καὶ συνεπῶς δὲν θὰ παντρευτώ. Εἶγ. Νικολαΐδου
Νὰ τὸ πιστέψουμε;...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες ἀπαντήσεις.

ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΠΙΟ ΑΛΗΘΙΝΟΜΗΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ Κ. ΖΑΪΜΗ

(Ὅμιλεῖ γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ του, Ἐκεῖνος ποῦ τὸση σιγῇ τηρεῖ γύρω ἀπ' τὸ ἔργο του κ' ἀπ' τὸν ἑαυτοῦ του)

Ὅπως εἶνε γνωστόν, ἀπὸ πολλὴν καιρὸ ἦδη ὁ δημοφιλὴς καὶ σεβαστὸς Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Ζαΐμης μένει συχνὰ στὴν ἑταιρίαν του, τοῦ Παλαιῦ Φαλήρου.

Ἐκεῖ δέχεται μόνον ἓνα στενάτοιο κύλιον οἰκειῶν καὶ φίλων του. Ὁστόσο, κατορθώσαμε νὰ τὸν δοῦμε.

Τὸ πραγματικὸν εὐτὸ κατόρθωμά μας, ἀξιέται στὴν καλὴ — εὐτυχῶς — διάθεσιν τοῦ κ. Προέδρου ἐκείνη τὴ στιγμῇ, καὶ στὴν καλοσύνη τοῦ κ. Γατοπούλου. Ἦταν ἡ ἡμέρα τῆς ἀνομοσίας τοῦ κ. Περαιωγλοῦ, ὡς ἰσογυῖ τοῦ Ὀικονομῶν. Μόλις τελείωσεν ἡ σχετικὴ τελετὴ, παρακαλέσαμε τὸν κ. Γατόπουλο νὰ ἐπιτύχῃ μὰ συνέντευξιν μὰς μὲ τὸν κ. Πρόεδρο.

Μόλις μπήκαμε στὸ ἰδιαιτέρου γραφεῖο του, ὁ κύριος Πρόεδρος ἦταν σιωπηλὸς σὲ μερικά ἔγγραφα. Σήμερον λίγο τὸ κεφάλι του, καὶ τὸ γάλλον βλέμμα του, ποῦ φανέρονται ψυχικὴ ἡσυχία κ' ἰκανοποίησι, μὰς ἔδωκε θάρρος νὰ προχωρήσωμε.

— Κύριε Πρόεδρε, ποῦ ὑπῆρξε ἡ εὐτυχέστερη Πρωτοχρονία τῆς ζωῆς σας; τὸν ὡσθήσαμε ἀτότητα, ἀληθινὰ διαστὰ, ἀλλὰ μ' ἐλάβα.

Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του, καὶ μὰς κῆραξε λίγο, ἐνῶ τὰ χεῖρά του ἐπαναλαμβάναν — ψευδιστὰ καὶ μηχανικὰ σχεδόν — τὴς ἴδιες λέξεις τῆς ἐρωτήσεώς μας:

— Ποιὰ... ὑπῆρξε... ἡ εὐτυχέστερη... Πρωτοχρονία μου; ...

— Ἀληθῶς, κύριε Πρόεδρε, συμπληρώσαμε, ποῦ ἀπ' ὅλες τῆς Πρωτοχρονιῆς σᾶς ἔκανε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι, ὡστε νὰ τὴν θυμῶσαι πάντα καὶ νὰ τὴν νοσταλγεῖτε! ...

Σκέφτηκε λίγο, καὶ μὲ τὴν ἡσυχίαν φωνή του, τὴν σημαντικὴν — ἴσως ἀπὸ τὴν παλὰ ἀνάμνησιν — μὰς εἶπε:

— Παιδί μου, ὅλες ἡ Πρωτοχρονιῆς, ποιὲς λίγο ποιὲς πολὺ, κάτι ἀφήνουν πάντα στὸ μυαλό μας, γιὰ νὰ τὶς θυμῶσται... Ἀπ' ὅλες ὅμως, μὰ θυμοῦμαι περισσότερο καὶ συχνότερα: Ἦταν ἡ Πρωτοχρονία τοῦ 1883! ... Ἦμουν τότε στὸ Χάιμπεργκ τῆς Γερμανίας, γιὰ σπουδῆς... Γιὰ πρώτη φορὰ τότε βρισκόμουν στὸ ἐξωτερικὸ Πρωτοχρονιά, μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μου. Ἀπὸ ἡμέρες πρὶν, οἱ γνωστοί μου καὶ οἱ συσπουδασταί μου — οἱ περισσότεροι εἶνε πεθαμμένοι πιά — μοῦ εἶχαν ἐκθειάσει ὡς θαυμάσιες τὶς ἐορτές, μὰ τέτοια ἡμερὰ, στὴ Γερμανία... Τὴν παραμονὴ τὸ βράδυ, λοιπὸν, συναντηθήκαμε ὅλοι μαζὺ γιὰ νὰ γυρίσουμε παντοῦ στὴν ἐορτάζουσα πόλι. Ἦμουν μελαγχολικός... Ἦμουν πολὺ θλιμμένος... Μόλις αὐτὸ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα εἶχα λάθει γράμμα ἀπὸ τὸ σπίτι μου... Μούγραφαν ὅτι ἡ ἀπουσία μου οὐτὲ ἦταν ἐξαιρετικὰ αἰσθητὴ — τέτοιες ἀγιες ἡμέρες — κ' εἶς ἐπέρασον ἄκεφα Χριστοῦγεννα, μὰ ποῦ ἦμουν μακριὰ τους... Αὐτὸ ἦταν! ... Ἡ περιγραφεῖς τῶν δικῶν μου περὶ τοῦ πῶς πέρασαν αὐτὲς τὶς ἡμέρες κ' ἡ συστάσεις τῶν νὰ προσέξω τὸν ἑαυτοῦ μου στὰ ξένα ποῦ βρισκόμαι, κ' ὅλος αὐτὸς ὁ παλιὸς τῆς στοργῆς, ποῦ ξεπηδοῦσε ἀπ' τὸ γράμμα τῶν γιὰ μένα, δυνάμωσα περισσότερο τὴ θλίψιν καὶ τὴν κακοκεφία μου. Ἐκλαψα... Ἐκλαψα πολὺ... Τὸ πᾶν ἔκαμαν γιὰ νὰ μὲ διασκεδάσουν, οἱ καλοὶ μου φίλοι... Σευχτήθηκα, γυρίσαμε παντοῦ στὴν πόλι, τόσο σὲ ἀριστοκρατικὰ, ὅσο καὶ σὲ λαϊκὰ κέντρα, τῆς ἐορταζούσης κατάφωτης πόλεως... Μὰ οὔτε αὐτὰ, οὔτε ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ γραφικωτάτη παρέλασις τοῦ στρατοῦ τὴν ἐπομένην, μπόρεσαν νὰ μὲ ἀνακουφίσουν... Ἐτσι λοιπὸν μοῦ ἔμεινε ἀξέχαστη ἐκείνη ἡ Πρωτοχρονία! ...

Ὁ κ. Πρόεδρος ἐσκίψε στὰ χαρτί του: Σημείω ὅτι ἡ συνέντευξις μὰς τελείωσε!... Εὐχαρίστησα θερμὰ, τοῦ εὐχρίστηκα μὲ σεβασμὸν ἐχρόνια Πολλά, καὶ βήματα ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

Ὅπως εἶνε σπειρὰν φύλλον ἐγράψαμε, ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἀναγνωστῶν μας στὸ ἐρώτημα τοῦ «Μπουκέτου»:
ἘΠΙΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ; α, θὰ βραβεῖσθον ἡ πέντε ἐπιτυχέστερες. Ἡ 1η ἐπιτυχὴ ἀπάντησις θὰ πάρῃ ὡς βραβεῖο **ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΡΩΜΑ** (Εὐρωπαϊκὸν), ἀξίας 400 δραχμῶν, καὶ τὸ δικαίωμα **ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ** δωρεάν, στὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμαράκη. Ἡ 2α **ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΩΝ**, ἀξίας 175 δραχμῶν καὶ **ΔΥΟ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΛΑΙ**, ἐκ τοῦ κ. Χαμαράκη. Ἡ 3η **ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΥΝΤΡΑΣ** (Εὐρωπαϊκῆς), ἀξίας 150 δραχμῶν. Ἡ 4η θὰ δικαιούται ἐπίσης **ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ** δωρεάν στὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμαράκη. Καὶ ἡ 5η θὰ πάρῃ **ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΪΖΟΝ** μεταξωτῆ. Ἐπίσης θὰ δημοσιευθῶν ἡ φωτογραφίαι τῶν Δίδων ποῦ θὰ βραβεῖσθον.

Παρακαλοῦμεν ἐπίσης τὰς ἀγαπητὰς ἀναγνώστριάς μας ὅπως ἀπαντήσιν σαφέως, ὅχι πολὺ ἐκτενῶς, καὶ ὅπως καταγορεύσων. Τέλος, τὰς παρακαλοῦμεν ὅπως σημειώσων στὴ γωνία τοῦ φακέλου τῆς ἀπαντήσεως τὴν ἑξῆς **ΕΚΛΑΜΙΑΝΙΑ**. Γράφατε ἐπὶ τῆς μᾶς κλεισρὰς τοῦ γράτου.

ΔΕΣΤΙΝΙΔΕΣ
 Διαβάστε στὴν **ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ** τὶς ἀπαντήσεις τῶν νεαρῶν κυριῶν γιὰ τὴν **ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΙΟ**. Ἀρχισαν δημοσιεύειν ἐπὶ τοῦ φύλλου τῶν Χριστουγέννων